

Det kristna äktenskapet

Inledande anmärkning

I dag befinner sig äktenskapet som institution i en djup kris, som också sträcker sig långt in i de kristna samfundet. I en situation där det nu är normalt att ha sexuellt umgänge utan att vara gift, och där människor förväntar sig att sexualiteten och i synnerhet äktenskapet ska uppfylla deras önskningar, finns det nu väldigt många otillfredsställda och olyckliga människor. Hur kan vi som kristna forma våra äktenskap i den här situationen så att de blir stabila och hållbara för oss och för andra?

Gud skapade människor som män och kvinnor och gav dem en längtan efter en make eller maka.

Erotik och sexualitet är goda gåvor från Gud.

De borde glädja oss

Det är meningen att de ska få oss att skaffa barn.

De är avsedda att skapa ett starkt känslomässigt band mellan makarna och binda dem samman i en stark, pålitlig gemenskap som berikar dem båda och ger en stabil ram för deras barn att växa upp i.

Sex utanför äktenskapet försvagar detta band, och frekvent sex med olika partners före äktenskapet förstör sexualitetens förmåga att skapa eller upprätthålla ett band.

Det kristna äktenskapet är ett livslångt förbund mellan en man och en kvinna, som ingås inför Gud och förenas och välsignas av Gud.

I många fall är det erotik och sexuell attraktion som driver oss att bli tillsammans med en annan människa. Det kristna äktenskapet är dock ett förbund som en man och en kvinna ingår inför Gud, och som Gud sedan välsignar och förenar. Detta förbund är sedan giltigt tills en av de två makarna dör. Det gäller även om de erotiska känslorna inte är eller inte längre är närvarande. Detta förbund gäller också om jag har intrycket att min make eller maka inte längre ger mig den tillfredsställelse jag förväntar mig av honom eller henne. Detta förbund gäller också när sexuellt umgänge inte längre är önskvärt eller möjligt. I den nära gemenskapen i ett äktenskap lär man känna den andra människan mycket ingående, inklusive hennes svagheter och elände. Och i äktenskapet utvecklas och förändras makarna, och nya sidor av dem kommer fram i ljuset. Min fru sa en gång skämtsamt: "Jag har nu man nr. 38." I slutändan står meningen "Ta **emot varandra** såsom **Kristus har tagit emot er!**" över kristna makar. (Romarbrevet 15:7) Och Kristus dog för oss medan vi fortfarande var syndare.

Om valet av make/maka

Gud ger oss friheten att välja vår make eller maka. När vi gifter oss går vi med på att gifta oss med en viss person, inte bara vissa egenskaper hos denna person.

Det finns vissa egenskaper hos andra som fascinerar oss. Eros, en kärlek som lever av den andres fascination, försöker fylla ett hål i den egna själen med den andre. En sådan kärlek handlar i slutändan om mig själv.

Starka känslor i början av ett förhållande kan avta eller försvinna med tiden. Människor förändras, även under sitt äktenskap. Plötsligt kan helt oväntade sidor dyka upp.

För ett kristet äktenskap är det därför viktigt att inte enbart förlita sig på sina känslor när man väljer make eller maka, utan att så noga som möjligt tänka igenom om jag är beredd att leva hela mitt liv med den här personen, som han eller hon är, i en nära relation. Om jag vill vara kristen bör min make eller maka vara kristen. Om jag vill följa Jesus, bör min make/maka också vilja följa Jesus. Och om jag har bestämt mig för att jag vill vara öppen för alla vägar som Gud erbjuder mig, behöver jag en make eller maka som också är öppen för alla Guds vägar. Det är mycket viktigt att prata i detalj om vad man vill ha före äktenskapet: Vill vi ha barn, och i så fall hur många? Hur hanterar vi ekonomi? Vad vill vi uppnå yrkesmässigt? Vad irriterar dig, vad är du särskilt glad över? Vad vill vi uppnå på kort och lång sikt? Vilken roll ska Gud spela i våra liv? Vad är vi beredda att släppa taget om om Gud ber oss om det? Hur mycket litar vi på Gud?

Gud kan förändra många saker i en människas liv och kompensera för brister. Men Gud kan inte förändra en brist på hängivenhet till Jesus. Om jag verkligen vill följa Jesus, men har en make eller maka som inte vill det, kommer jag under mitt äktenskap att bli sammanförd med en person som inte förstår mina innersta angelägenheter. Och så många saker som faktiskt är nödvändiga nu och som jag skulle vara redo för, kan jag inte göra eftersom min make eller maka inte vill gå med på det. Detta kan vara mycket, mycket bittert.

I vårt samhälle utgår vi normalt från att jag kommer att gifta mig med den perfekta maken eller maken för mig; vi frågar oss: "Vad behöver jag?"

En annan fråga skulle kunna vara: "Vem behöver mig?"

Vem är villig att gifta sig med en änka?

Vem är beredd att gifta sig med en mycket känslig kvinna?

Vem är villig att gifta sig med en mycket intelligent kvinna?

Vem är beredd att gifta sig med en fysiskt handikappad kvinna?

Vem är beredd att gifta sig med en kvinna som har gjort sig helt tillgänglig för Gud?

Gud känner oss mycket bättre än vi någonsin kan känna oss själva. Därför är det inte orimligt att fråga Gud om han har någon i åtanke för mig. Både min fru och jag hade intrycket att Gud hade valt våra makar åt oss. Gud gav oss en mycket bra väg tillsammans. Jag tyckte att vår väg tillsammans var så bra att jag efter min frus död bestämde mig för att låta Gud välja om jag skulle gifta mig igen och i så fall med vem.

Under vårt äktenskap visade det sig att Christine var en mycket känslig kvinna. Detta innebar att jag var tvungen att vara mer försiktig med henne eftersom hon inte tog saker lika lätt som andra kvinnor. I hennes förflutna hade denna känslighet setts som en

allvarlig brist i hennes liv, men jag tyckte att denna höga känslighet var en underbar egenskap som gjorde Christine extremt attraktiv för mig.

I 44 år sedan 16 års ålder hade jag levt mycket medvetet utan hustru och upplevde att Gud hjälpte mig att göra det. Och det skulle ha varit ett bra och realistiskt alternativ för mig att förbli singel fram till min död. Jag gifte mig med Christine eftersom vi båda hade intrycket av att detta nu var Guds vilja. Men varken då eller senare hade jag ett erotiskt band till Christine; jag såg henne aldrig som en del av mig själv och jag hade aldrig tanken att jag inte kunde leva utan henne.

Prioriteringar i äktenskapet

- 1) Gud
- 2) min make/maka
- 3) våra barn
- 4) mitt yrke
- 5) deltidsaktiviteter för Guds rike

Om jag anser att mina aktiviteter för Guds rike är viktigare än min make eller maka och våra barn, är jag inte i Kristus och är andligt komprometterad. Ett sådant arbete är inte en välsignelse från Gud, utan en skada för Guds rike. Och hur kan jag vara ett vittne för Gud om jag försummar mina arbetsuppgifter?

Vi hade klargjort dessa prioriteringar före vårt bröllop. Efter vår smekmånad tog vi oss tid att lyssna till Gud tillsammans under några dagar. Under dessa dagar insåg vi att vi var andligt enade, dvs. att vi alltid kände på samma sätt om vad som var Guds vilja. Vi tyckte att den här inre enigheten var till stor hjälp. Den gjorde många saker mycket enklare för oss. Vi behövde aldrig diskutera eller försöka övertyga den andre om vad som var Guds vilja. Så vi bestämde oss för att behålla den här enigheten och bestämde oss för att bara utföra uppgifter om vi båda var övertygade om att de var i enlighet med Guds vilja. Och vi hade som regel att vi ville vara försonade med varandra senast vid slutet av varje dag.

När Christine fick diagnosen cancer kunde vi omedelbart i enighet fatta beslutet att Gud fick välja om han ville bota Christine genom ett övernaturligt mirakel (vi visste båda att detta inte alls var något problem för Gud, och vi hade båda bett, ensamma och tillsammans, om Guds övernaturliga helande av sjuka) eller om Gud ville bota henne genom medicinsk behandling, eller om hon skulle gå dödens väg. När det en kort tid senare visade sig att cancer hade växt sig så stor att den inte längre kunde opereras utan cellgifter och strålning, kom vi omedelbart överens om att vi skulle avstå från cellgifter och strålning och accepterade medvetet att hon troligen skulle dö inom 6 månader. I över 9 månader såg vi Christine bli svagare och svagare och till slut dö. Vi har aldrig ångrat våra beslut och är fortfarande djupt övertygade om att Guds vägar verkligen är de bästa.

Att följa Jesus

När vi ser Jesu väg på jorden blir det mycket tydligt att Jesus inte höll fast vid något för sig själv, utan var beredd att släppa taget om allt. Detta gick så långt att Jesus, Guds Son, genom vilken Gud hade skapat hela universum och som bär hela detta universum genom sitt mäktiga Ord (Hebr 1:2-3), sade om sig själv under sin vandring på jorden som människa: "Sonen kan inte göra något av sig själv om han inte ser Fadern göra det." (Joh. 5, 19) Under tiden för sin offentliga gärning visste han inte ens var han skulle tillbringa nästa natt (Mt. 8, 20). Och slutligen slutade Jesu väg vid korset, där han hade förlorat allt: sin heder, alla sina ägodelar, alla sina rättigheter, sitt rykte, alla sina relationer, sin hälsa och till sist även sitt liv. Och Jesus bjöd in människor att följa honom på just denna väg: "Om någon vill komma efter mig, så skall han förneka sig själv och ta sitt kors och följa mig." (Matt 16:24) På den tiden betydde att ta upp sitt kors inte att bära ett litet guldsmycke, utan att släpa den tunga tvärbalken på ett träkors till avrättningsplatsen för att genomlida den mest smärtsamma och skamliga död som romarriket hade att erbjuda, fastspikad på korset: Att kackla av smärta i timmar under åskådarnas hån, trakasserad av flugor som man inte kan skjuta bort. Ju längre vi båda levde med Jesus och tjänade Gud, desto tydligare blev det för oss att vi inte kunde följa Jesus på egen hand, utan att vi var helt beroende av Gud. Under de senaste åren har Jesu ord blivit allt viktigare för Christine och mig: "När ni har gjort allt som ni har blivit tillsagda att göra, säg då: 'Vi är onyttiga tjänare; vi har gjort vad vi borde göra.'" (Luk 17:10) Det betyder att vi till slut kommer att komma tomhänta till himlen, eftersom Gud var tvungen att göra i och genom oss det som vi inte kunde göra på egen hand.

Att följa Jesus innebär därför att vi är beredda att släppa taget om allt, eftersom Gud har lovat att ge oss allt vi behöver på vägen (Matt 6:33, 2 Pet 1:3). Detta är viktigt i vardagens små saker, i vårt umgänge med varandra, där det är viktigare att lyssna på den andre än att hävda sig i en diskussion och ha rätt till varje pris. Det är viktigt när vi bestämmer oss för om vi vill samla skatter åt oss själva eller om vi vill vara tillgängliga för Gud i allt han kallar oss att göra. För oss båda innebar detta också det grundläggande beslut vi fattade innan vi började vår resa tillsammans, att Gud när som helst kan ta vår make eller maka ifrån oss. Under vårt äktenskap har vi alltid hållit fast vid detta, och det har funnits flera situationer där var och en av oss eller vi båda har varit i konkret fara för att förlora våra liv. Vid det första tillfället i vårt äktenskap var det bara svårt i några minuter och sedan var dödsångesten borta. Vi upplevde att vi bars igenom av Gud och förlorade många rädslor i våra liv just på grund av detta. En avgörande hjälp i detta var att Gud hade gett oss hoppet att för en kristen som har tagit emot frälsningen genom Jesus Kristus är den kroppsliga döden bara dörren till en underbar relation i kärlek, ljus, glädje och frid med Gud vår Fader, med Jesus vår Herre och Frälsare, med den Helige Ande som ändå redan lever i oss och med alla de fullkomligt rättfärdiga i himlen (Hebr 12:22-24). Denna gemenskap är evig och kommer aldrig att ta slut, och den är mycket bättre än något annat vi kan ha här på jorden. För den kristne är det en stor glädje, och om du älskar din make/maka önskar du honom eller henne det bästa och gläder dig av hela ditt hjärta när han/hon får det. Du kan vara säker på att Gud, som är allsmäktig och ser allt klart, kommer att ta hand

om de efterlevande på bästa möjliga sätt.

Om äktenskapet ska vara livslångt räcker det inte med våra erotiska känslor, utan vi behöver Guds osjälviska kärlek (agape).

Vi var mycket medvetna om att vår mänskliga förmåga att älska inte räckte till. Grunden för vårt äktenskap var i stället Guds kärlek som genom den Helige Ande som vi fått (Rom. 5:5) strömmade in i våra hjärtan och som vi bara behöver släppa fram. För att kunna använda den krävs det bara att vi bestämmer oss för att förlåta alla och inte medvetet undanhålla kärlek från någon, och att vi när vi blir medvetna om skuldkänslor omedelbart vänder oss till Gud och ber om förlåtelse för dessa skuldkänslor. Guds kärlek är då alltid tillgänglig för oss i överflöd. Denna Guds kärlek inom oss ger oss glädjen att älska, eftersom kärleken som sådan är vacker och god, oavsett om vi får något tillbaka av den vi älskar.

Jag såg aldrig vårt äktenskap som en tävling. Jag gladde mig åt de gåvor som min fru hade och ville ge henne utrymme att växa och utveckla det som Gud hade lagt i henne. Jag ville aldrig tvinga in henne i en bild som jag hade av henne. Jag var mycket glad över att Gud gav henne hennes egna sånger och jag stödde henne mycket när hon kunde köpa sitt eget keyboard, jag stödde henne mycket när hon målade en stor glasmålning av den uppståndne Herren. Hon hade en gåva och ett kall för socialt arbete och utvecklingsbistånd och jag stod helt bakom detta och kände att det var ett underbart tillskott till min tjänst.

Min hustru tillhörde Gud mer än hon tillhörde mig. Därför var det nödvändigt att behandla henne med uppskattning, respekt och omtanke och att vid behov avstå från sådant som jag kunde ha krävt av henne. Gud gav mig en del gåvor. Det var mycket tydligt att jag inte hade fått mina gåvor för att skryta om dem, utan för att tjäna med dem. Jag var mycket medveten om att min hustru aldrig var min egendom som jag kunde göra vad jag ville med, utan en gåva som Gud hade anförtrott mig för en viss tid, under vilken jag skulle älska henne och hjälpa henne att bli det som Gud hade tänkt sig att hon skulle vara.

Den ömsesidiga uppskattningen och tanken på varandra gjorde att vår kärlek till varandra växte mer och mer med åren, så att vårt sista år som gifta var det bästa.

Farväl

Den psykiater jag träffade för psykoterapi under en tid sa en gång till mig: "Sorg är att minnas för att kunna ta farväl". Hela vårt liv som par präglades av avsked och särskilt de nio månader då vi mycket medvetet närmade oss hennes död. Under hennes sista natt, när hon hade stora andningssvårigheter och var mycket svag, bad jag Gud att göra slut på hennes lidande och släppte henne medvetet från mitt äktenskap. Några ögonblick senare slutade hennes hjärta att slå. En kort tid senare gav jag henne tillbaka till Gud som en gåva med stor tacksamhet och blev mycket lycklig.

Sedan dess har jag aldrig upplevt smärtan av förlust, utan bara en djup tacksamhet för min underbara fru, som jag alltid har haft stor respekt för, som var en sann motsvarighet till mig och som jag alltid kunde leva och tjäna tillsammans med i andlig enhet i över 14 år, och för den väg vi kunde gå tillsammans.

Min fru är nu hos Gud och hon har det bra där. Vår kärlek till varandra finns kvar, men den är inte längre exklusiv. Jag ser fram emot vår återförening när jag också kommer att åka hem till mitt himmelska hem. Kanske blir det tillfälle för oss två att sitta ner tillsammans över kaffe och kaka och se tillbaka på den resa vi fick göra tillsammans på jorden. När allt är öppet och inget längre är dolt kommer vi verkligen att inse hur mycket Gud gav oss då och hur underbart Hans sätt var med oss under den här tiden, och vi kommer att tacka Gud från djupet av våra hjärtan.

© Reiner Hennig (henniglumsum@yahoo.com),³ oktober,. 2025